

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Miroslava Makajeva a Mgr. Lenky Oulíkové ve věci

žalobce: **J. B.,**
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Radkem Bechyně,
sídlem Legerova 148, Kolín,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje,**
sídlem Zborovská 11, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 4. 2017, č. j. 115294/2015/KUSK-DOP/KLU,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí M. ú. S. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 30. 6. 2015, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů a potvrdil záznam celkového počtu 12 bodů, kterých žalobce dosáhl ke dni 9. 4. 2013.
2. Žalobce namítá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal odvolací důvody. V odvolání žalobce napadl způsobilost podkladů, na základě kterých byly zaznamenány

body do jeho evidenční karty, avšak žalovaný konstatoval, že není na místě se touto otázkou vůbec zabývat. Z několika rozhodnutí K. ú. M. k. je přitom zřejmé, že posuzování způsobilosti jednotlivých rozhodnutí v blokovém řízení při rozhodování o námitkách proti záznamu bodů je běžnou správní praxí. Žalobce poukazuje na zásadu legitimního očekávání, podle níž by měla u čtrnácti k. ú. v Č. r. existovat srovnatelná rozhodovací praxe. Je nepřijatelné, aby týž správní orgán s odlišnou místní působností rozhodoval diametrálně odlišně, neboť je tím narušována zásada rovnosti před zákonem.

3. Žalobce dále namítá, že jednotlivé podklady jsou nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. Odmítá názor žalovaného, že není na místě je přezkoumávat a že jedinými relevantními důkazy jsou oznámení od p., že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém, resp. příkazním řízení. Takové oznámení totiž není dostatečným důkazem a je třeba je vždy podložit i příslušným rozhodnutím; v opačném případě hrozí, že bude rozhodnutí založeno na pochybení nebo z vůli správního orgánu. Žalobce souhlasí s tím, že blokové řízení a rozhodnutí v něm vydaná mají svá specifika. Ta nicméně nemohou omluvit zjevné nedostatky v rozhodnutích. I z takového rozhodnutí musí být patrné údaje o přestupci, místu a době spáchání přestupku a o povinnosti, kterou přestupce porušil. To, že žalobce pokutový blok podepsal, neznamená, že potvrzuje jeho úplnost a správnost. O to musí dbát správní orgán, jehož povinnosti nelze přenášet na přestupce, který je nadto zpravidla právním laikem.
4. Konkrétně žalobce namítá, že z rozhodnutí musí být zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít:
např. z údaje „nepřipoután BP“, „neužil bezpečnostní pásy“, či „pásy“ není jasné, zda je sedadlo bezpečnostním pásem vůbec vybaveno, zda se žalobce tohoto přestupku dopustil za jízdy a jako řidič vozidla, nikoli jako spolujezdec. Dále musí být zřejmé, k jakému přestupku mělo dojít: z údaje „rychlost v obci“ nebo „R“ či „RJ“ není jasné, jaký byl v daném místě rychlostní limit, jaká rychlost byla naměřena, zda byla zohledněna odchylka měřicího zařízení a kde přesně k přestupku došlo. Nadto musí být jasné, kde a kdy došlo k přestupku, což je rozhodující pro určení, zda správní orgán, který rozhodnutí vydal, je k jeho vydání věcně příslušný a zda má být přestupek řešen podle zákona o silničním provozu nebo podle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „zákon o přestupcích“). Konečně musí být údaje v rozhodnutí uvedeny čitelně a srozumitelně, aby mohlo být rozhodnutí vůbec přezkoumáno.
5. Tyto vady žalobce vytýká pokutovému bloku ze dne 9. 4. 2013, ze dne 7. 12. 2012, ze dne 3. 12. 2012, ze dne 6. 7. 2012 i ze dne 12. 3. 2012. Nadto namítá chybnou právní kvalifikaci podle „125c/1f3“, „125c/1f4“ a „§ 125c/1k“, neboť správně by mělo být uvedeno ustanovení
§ 18 odst. 4 a § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalobce odkazuje na rozsudek N. s. s. ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, podle něhož je sice v blokovém řízení užívání strohých a zkratkovitých formulací přípustné, avšak i přesto je nezpůsobilým podkladem pro zápis bodů takový pokutový blok, z něhož není patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. To je podle přesvědčení žalobce právě případ výše uvedených pokutových bloků.
6. Konečně žalobce namítá, že napadeným rozhodnutím došlo k porušení principů dobré správy, a to zejména jde-li o rychlost řízení, neboť žalovaný nepostupoval v souladu s lhůtami stanovenými zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

(dále jen „správní řád“). V situaci, kdy bylo napadené rozhodnutí vydáno až po uplynutí pěti let od dosažení 12 bodů, lze pochybovat o výchovném účinku uložené sankce.

7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nesdělil ve vztahu k pokutovým blokům téměř žádné konkrétní námitky, a to ani před správním orgánem I. stupně, ani v odvolání. Pouze u některých přestupků zpochybnil, že by se přestupku dopustil, nenavrlh k tomu však žádné důkazy. Detailní námitky proti jednotlivým pokutovým blokům uvádí až v žalobě, tedy poté, co řízení bylo koncentrováno.
8. Dále žalovaný poukazuje na skutečnost, že předmětem správního řízení je rozhodnutí o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Jinými slovy byl žalovaný povinen zkoumat pouze otázku, zda byl záznam bodů proveden na základě pravomocného rozhodnutí o přestupku a zda byl za jednotlivé přestupky zapsán správný počet bodů. Naopak není oprávněn posuzovat zákonnost a správnost těchto rozhodnutí, neboť ta se u pravomocných rozhodnutí presumuje, nejsou-li soudem zrušena jako nezákonná nebo prohlášena za nicotná. Žalovaný není oprávněn činit si o (ne)zákonnosti rozhodnutí (pokutových bloků) vlastní úsudek, a proto v napadeném rozhodnutí přezkoumal jen to, zda byl zápis bodů proveden na základě pravomocných rozhodnutí a v souladu se zákonem, a také se vypořádal s odvolacími námitkami. Tento postup je zcela v intencích řízení o námitkách, které nepředstavují další řádný opravný prostředek proti jednotlivým pokutovým blokům.
9. Jde-li o žalobcem vytýkané formální vady pokutových bloků, odkazuje žalovaný na prvostupňové rozhodnutí, v němž správní orgán I. stupně pokutové bloky přezkoumal a shledal je způsobilými pro záznam bodů, a na napadené rozhodnutí, v němž žalovaný vypořádal nekonkrétní odvolací námitky a dospěl k témuž závěru. Klíčové je zejména to, že všechny pokutové bloky žalobce podepsal. Konečně žalovaný shrnuje, za spáchání jakých přestupků byl žalobce shledán vinným, a poukazuje na jejich závažnost.
10. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby a žádá náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

11. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 23. 4. 2013 správní orgán I. stupně datoval a dne 25. 4. 2013 žalobci doručil oznámení o tom, že ke dni 9. 4. 2013 dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení. Dne 1. 5. 2013 podal žalobce námitky proti všem záznamům (především proti záznamům č. X a č. X, tedy záznamům ze dne 6. 7. 2012 a 7. 12. 2012).
12. Součástí spisu jsou dále jednotlivá oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a kopie pokutových bloků, které si správní orgán I. stupně a žalovaný vyžádali od orgánů, jež je vydaly, a doplnili o ně správní spis.
13. Podle oznámení M. p. V. ze dne 12. 3. 2012 žalobce téhož dne porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci (50 km/h) o více než 5 km/h a méně než 20 km/h (naměřená rychlost 60 km/h, po odečtu 57 km/h). Podle pokutového bloku ze dne 12. 3. 2012, série X č. X, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem a bydlištěm) uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupek podle „§ 125c/1f4“ zákona

č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 15:05 hod. v ulici M. ve V. a žalobce se jej dopustil tím, že překročil rychlost v obci na 60 km/h. Žalobce potvrdil, že převzal část „B“ pokutového bloku, a vše stvrdil svým podpisem.

14. Podle oznámení P. Č. r., K. ř. p. K. k., ze dne 9. 7. 2012 žalobce dne 6. 7. 2012 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 6. 7. 2012, série X č. X, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 13:30 hod. v ulici Z. m. v K. V. a žalobce se jej dopustil tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem – „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb., Pásy“ Žalobce potvrdil, že převzal část „B“ pokutového bloku, a vše stvrdil svým podpisem.
15. Podle oznámení M. p. V. ze dne 4. 12. 2012 žalobce dne 3. 12. 2012 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci (50 km/h) o více než 5 km/h a méně než 20 km/h (naměřená rychlost 62 km/h, po odečtu 59 km/h). Podle pokutového bloku ze dne 3. 12. 2012, série X č. X, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, datem narození, bydlištěm a číslem řidičského průkazu) uložena pokuta ve výši 800 Kč za přestupek podle „§ 125c/1f4“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 14:20 hod. v ulici Ch. ve V. a žalobce se jej dopustil tím, že překročil rychlost v obci na 62 km/h. Žalobce potvrdil, že převzal část „B“ pokutového bloku, a vše stvrdil svým podpisem.
16. Podle oznámení P. Č. r., K. ř. p. S. k., ze dne 11. 12. 2012, žalobce dne 7. 12. 2012 porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Podle pokutového bloku ze dne 7. 12. 2012, série X č. X, byla žalobci (identifikován jménem a příjmením, rodným číslem, bydlištěm a číslem občanského průkazu) uložena pokuta ve výši 100 Kč za přestupek podle „§ 125c/1k“ zákona č. „361/2000“ Sb., přičemž k přestupkovému jednání došlo v 14:30 hod. ve V. a žalobce se jej dopustil tím, že jako řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem – „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb. Nebyl za jízdy připoután bezp. pásem“. Žalobce potvrdil, že převzal část „B“ pokutového bloku, a vše stvrdil svým podpisem.
17. Podle oznámení M. ú. S. ze dne 10. 4. 2013, žalobce dne 9. 4. 2013 porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, čímž se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu, neboť překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci (40 km/h) o více než 20 km/h (naměřená rychlost 69 km/h, po odečtu 66 km/h). Pokutový blok nebyl ve věci vyžádán. Při jednání před správním orgánem prvního stupně dne 22. 5. 2013 žalobce výslovně uvedl, že jiné přestupky uvedené v jeho evidenční kartě než přestupky pod body 13 – 16 rozsudku (tedy ani přestupek ze dne 9. 4. 2013) nerozporuje.
18. Dne 30. 6. 2015 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, jímž námitky zamítl jako nedůvodné. V odůvodnění podrobně zrekapituloval průběh řízení a konstatoval, že prověřil všechny pokutové bloky a shledal, že záznam bodů byl proveden v souladu se zákonem.

19. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobce dne 20. 7. 2015 odvolal. V odvolání (doplněném dne 12. 8. 2015) namítal, že správní orgán I. stupně neúplně zjistil skutkový stav, zejména neposoudil předběžné otázky a neopatřil si veškeré podklady. Opatřené pokutové bloky pak nesplňují zákonné požadavky. V důsledku toho se v řízení nepodařilo postavit najisto, že přestupky spáchal právě žalobce, neboť stále existuje nikoli zcela nemožná verze, že přestupky spáchal někdo jiný. Žalobce také přiložil rozhodnutí K. ú. M. k.
20. Dne 20. 4. 2017 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jehož výrok soud shrnul pod bodem 1 tohoto rozsudku. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval průběh správního řízení a dále uvedl, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu s právními předpisy a v souladu se spolehlivě zjištěným skutkovým stavem. Záznamy bodů za přestupky, proti nimž žalobce vznesl námitky, jsou zcela v souladu s příslušnými pokutovými bloky. Ty také obsahují veškeré zákonné náležitosti, nelze je tedy hodnotit jako nezpůsobilé pro záznam bodů.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

21. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). O žalobě rozhodl soud bez jednání, neboť žalovaný vyslovil s takovým postupem souhlas a souhlas žalobce se presumuje, jelikož ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žaloby soudem

22. Podle § 123f odst. 1 a 3 zákona o silničním provozu, nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky o. ú. o. s r. p. příslušnému k provádění záznamu. Shledá-li příslušný o. ú. o. s r. p. námitky řidiče neodůvodněné, rozhodnutím námitky zamítne a provedený záznam potvrdí.
23. Jak vyplývá z konstantní judikatury N. s. s., v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů správní orgán nepřezkoumává zákonnost a správnost jednotlivých rozhodnutí o přestupku, neboť ta jsou v době řízení o námitkách již pravomocná. Žalobce tak nemůže s úspěchem namítat například, že v přestupkovém řízení nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Předmětem řízení o námitkách je pouze otázka, zda byly řidiči body do evidence zapsány na základě způsobilých rozhodnutí a zda byl řidiči za každý ze spáchaných přestupků započten odpovídající počet bodů (srov. např. rozsudky N. s. s. ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, nebo ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Žalovaný tudíž postupoval správně, pokud si v řízení o námitkách vyžádal pokutové bloky k žalobcem zpochybněným přestupkům (tato jeho povinnost ostatně vyplývá z rozsudku N. s. s. ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76) a zaměřil se právě jen na přezkoumání toho, zda mají předložené pokutové bloky všechny náležitosti a zda byl žalobci započten správný počet bodů.

24. Náležitosti pokutového bloku jsou stanoveny v § 85 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015. Podle odst. 4 citovaného ustanovení vyznačí oprávněná osoba na pokutovém bloku, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle odst. 3 citovaného ustanovení, nemůže-li pachatel přestupku zaplatit pokutu na místě, vydá se mu blok na pokutu na místě nezaplacenou s poučením o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty; převzetí tohoto bloku pachatel přestupku potvrdí.
25. Na pokutový blok jakožto na rozhodnutí vydávané na místě v blokovém řízení nelze co do formálních náležitostí klást přehnané požadavky. V blokovém řízení se o sankci rozhoduje bezprostředně poté, co je přestupek spolehlivě zjištěn. Ve věci neprobíhá standardní správní řízení ani dokazování. To je nahrazeno souhlasem pachatele se spácháním přestupku a s jeho ochotou na místě (příp. i později) zaplatit vyměřenou pokutu. Rozhodnutí je v blokovém řízení nahrazeno pokutovým blokem, přičemž konkrétní údaje o přestupci a přestupkovém jednání jsou vepsány do pokutového bloku vydaného M. f. (§ 85 odst. 1 zákona o přestupcích) přímo na místě. Podle rozsudku N. s. s. ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, je v blokovém řízení přípustné užívání strohých a zkratkovitých formulací, přitom však z pokutového bloku – má-li být způsobitelným podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče – musí být patrné, komu, kdy, kde a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Podle rozsudku M. s. v P. ze dne 28. 2. 2017, č. j. 9 A 8/2013-58, nemusí nedostatky pokutového bloku spočívající v ne zcela úplných a přesných záznamech a údajích o dopravním přestupku řidiče (v dané věci se jednalo o chybné datum na pokutovém bloku) vždy zakládat nezpůsobilost pokutového bloku být podkladem pro záznam bodů v evidenční kartě řidiče.
26. Klíčovou součástí pokutového bloku (resp. bloku na pokutu na místě nezaplacenou) je podle rozsudku N. s. s. ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81, podpis přestupce. Bez této náležitosti nelze pokutový blok pokládat za způsobitelný k záznamu bodů, neboť až okamžik, kdy přestupce blok podepíše, je okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení. Konkrétně v této souvislosti N. s. s. uvedl, že „[t]eprve tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení, tedy jednoznačně potvrzuje naplnění podmínek blokového řízení stanovených v § 84 zákona o přestupcích. Nabytí právní moci rozhodnutí o uložení blokové pokuty nelze činit závislým na časově tak obtížně uchopitelném a nejistém okamžiku, jako je ústní souhlas obviněného z přestupku, obzvláště za situace, kdy jde ve většině případů de facto o pouhé vyjádření souhlasu s navrhovanou výší blokové pokuty. Opačný závěr, zvolený k. s., by umožňoval, aby obviněný případným odvoláním (ústního) souhlasu, jež by se projevilo v odmítnutí podpisu bloku, jednak s obdobnou argumentací jako v této věci zabránil dalšímu správnímu řízení pro namítaný zákaz dvojího postihu, a současně zajistil absenci exekučního titulu, kterým je dle ustálené rozhodovací praxe N. s. právě pokutový blok podepsaný obviněným.“
27. Žalobce nejprve namítá, že žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky, odmítl se zabývat způsobilostí jednotlivých pokutových bloků a tvrdil, že oznámení p. o spáchání přestupku je dostatečným dokladem. Z napadeného rozhodnutí je však zřejmé, že se žalobce mylí. Již správní orgán I. stupně si od policie vyžádal jednotlivé pokutové bloky, přičemž jejich náležitostmi se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí stručně zabýval na straně 5. Uvedl, že všechny pokutové bloky obsahují zákonem vyžadované náležitosti, tedy je z nich jasné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta uložena. Žalovaný tedy

způsobnost pokutových bloků posoudil, a to způsobem co do míry obecnosti odpovídajícím zcela obecné odvolací námitce, a dospěl k závěru, že jsou způsobilými podklady pro zápis bodů do evidenční karty řidiče. Napadené rozhodnutí tudíž nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nevypovězení odvolací námitky), jak tvrdí žalobce. Postup žalovaného (pokud jde o rozsah otázek, kterým ve správním řízení věnoval pozornost) byl také souladný se závěry shora uvedené judikatury N. s. s.

28. Dále žalobce namítá, že jednotlivé pokutové bloky nebyly způsobilé pro záznam bodů do evidenční karty řidiče, neboť z kusých záznamů na jednotlivých blocích není jasné, o jaký přestupek se jedná (jaká je jeho přesná právní kvalifikace), jakou povinnost žalobce porušil, zda byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty a kdy a kde konkrétně k přestupku došlo. Soud proto přezkoumal jednotlivé pokutové bloky, přičemž neshledal důvod odchytil se od právního názoru N. s. s. vysloveného v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, ve kterém N. s. s. uvedl: *„Dovozuje-li stěžovatel, že z hlediska formálních náležitostí se v případě pokutového bloku uplatní stupeň přísnosti v tom směru, že chybí-li některá z nich, nenastávají jeho účinky, a proto ani nemůže být podkladem pro zápis bodů, N. s. s. se s tímto názorem neztotožňuje. Ne vždy je totiž následkem formálních či obsahových nedostatků pokutového bloku jeho nezpůsobilost být podkladem pro zápis bodů do registru. V každém konkrétním případě je třeba posuzovat, zda takové pochybení může mít dopad na způsobilost pokutového bloku být podkladem pro zápis bodů. [...] s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 84 a násl. zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jediné tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazu na ustanovení zákona o silničním provozu a zákona o přestupcích, který stanoví porušenou povinnost.“*
29. Soudní řízení správní je řízením přezkumným, nikoliv nalézacím. Soud se v něm zabývá zákonností napadeného rozhodnutí. Pakliže předmětem rozhodnutí žalovaného jsou pouze záznamy provedené na základě pokutových bloků ze dne 12. 3. 2012, 6. 7. 2012, 3. 12. 2012 a 7. 12. 2012, mohl se soud zabývat pouze žalobními body, jimiž je napadána způsobilost těchto čtyř pokutových bloků k provedení záznamu bodů. Nemohl se naopak zabývat námitkami proti pokutovému bloku ze dne 9. 4. 2013. Záznam provedený na jeho podkladě totiž nebyl napaden námitkou před správními orgány, a soud by tak byl první, kdo by se odůvodněností těchto záznamů zabýval, což by bylo v rozporu se zásadou subsidiarity soudního přezkumu (§ 5 s. ř. s.). Nadto soud zdůrazňuje, že ve vztahu k přestupku ze dne 9. 4. 2013 žalobce při jednání před správním orgánem I. stupně dne 22. 5. 2013 výslovně prohlásil, že jej nerozporuje, a není tak žádná pochybnost, že se tohoto přestupku dopustil a záznam bodů je oprávněný.
30. Z pokutového bloku ze dne 12. 3. 2012 vyplývá, že žalobce v 15:05 hod. v ulici M. ve V. jel rychlostí 60 km/h, resp. 57 km/h, přestože maximální povolená rychlost v obci je 50 km/h. Přestupkové jednání bylo popsáno uvedením rychlosti „60 km/h“. Takový popis

je v souvislosti s odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu zcela srozumitelný. Z uvedeného je v daném kontextu zřejmé, že žalobce jel rychlostí (před zohledněním tolerance) 60 km/h. Právní kvalifikace ve formátu „§125c/1f4“ zákona o silničním provozu je také srozumitelná. Označení místa spáchání přestupku pokládá soud za zcela dostačující, neboť je z něho jasné, kde k přestupku došlo. Požadavek žalobce, aby pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost P. ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Pokutový blok je žalobcem podepsán. Tento pokutový blok proto soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.

31. Z pokutového bloku ze dne 6. 7. 2012 vyplývá, že žalobce jel jako řidič v 13:30 hod. v ulici Z. m. v K. V. bez připoutání bezpečnostním pásem. Přestupkové jednání je popsáno slovem „*pásy*“, ve spojení s odkazem „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“. Takový popis je v souvislosti s odkazem na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zcela srozumitelný. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k“ zákona č. 361/2000 Sb. je srozumitelná a správná. Odkaz na „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, v němž je upravena povinnost být jako řidič připoután bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo vybaveno, je rovněž srozumitelný. Požadavek žalobce, aby (každý) pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost P. ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutových bloků implicitně. Označení místa spáchání přestupku pokládá soud za zcela dostačující, neboť je z něho jasné, kde k přestupku došlo. Pokutový blok je žalobcem podepsán. Tento pokutový blok proto soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
32. Z pokutového bloku ze dne 3. 12. 2012 vyplývá, že žalobce v 14:20 hod. v ulici Ch. ve V. jel rychlostí 62 km/h, resp. 59 km/h, přestože maximální povolená rychlost v obci je 50 km/h. Přestupkové jednání bylo popsáno uvedením rychlosti „*62 km/h*“. Takový popis je v souvislosti s odkazem na § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu zcela srozumitelný. Z uvedeného je v daném kontextu zřejmé, že žalobce jel rychlostí (před zohledněním tolerance) 62 km/h. Právní kvalifikace ve formátu „§125c/1f4“ zákona o silničním provozu je také srozumitelná. Označení místa spáchání přestupku pokládá soud za zcela dostačující, neboť je z něho jasné, kde k přestupku došlo. Požadavek žalobce, aby (každý) pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná příslušnost P. ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutového bloku implicitně. Pokutový blok je žalobcem podepsán. Tento pokutový blok proto soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.
33. Z pokutového bloku ze dne 7. 12. 2012 vyplývá, že žalobce jel jako řidič v 14:30 hod. ve V. bez připoutání bezpečnostním pásem. Přestupkové jednání je popsáno slovy „*Nebyl za jízdy připoután bezp. pásem*“, ve spojení s odkazem „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“. Takový popis je v souvislosti s odkazem na § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu zcela srozumitelný. Právní kvalifikace ve formátu „§ 125c/1k“ zákona č. 361/2000 Sb. je srozumitelná a správná. Odkaz na „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, v němž je upravena povinnost být jako řidič připoután bezpečnostním pásem, je-li jím sedadlo vybaveno, je rovněž srozumitelný. Požadavek žalobce, aby (každý) pokutový blok obsahoval také údaj o tom, že k přestupku došlo na pozemní komunikaci, aby byla prokázána věcná

příslušnost P. ČR, pokládá soud za neadekvátní, neboť tato skutečnost vyplývá z pokutových bloků implicitně. Označení místa spáchání přestupku pokládá soud za zcela dostačující, neboť je z něho jasné, kde k přestupku došlo. Pokutový blok je žalobcem podepsán. Tento pokutový blok proto soud pokládá za způsobilý podklad pro záznam bodů do evidenční karty.

34. Soud shrnuje, že žalobní námitky vztahující se k formálním a obsahovým náležitostem pokutových bloků nejsou důvodné. Co se týká žalobcem předložených rozhodnutí K. ú. M. k., konstatuje soud, že v nich správní orgány hodnotily pokutové bloky po obsahové a formální stránce silně formalisticky. Podle přesvědčení zdejšího soudu je takový přístup v rozporu s judikaturou N. s. s., která zapovídá posuzovat pokutové bloky rigidně a naopak zavazuje správní orgány – je-li v celkovém kontextu povaha přestupku srozumitelná – akceptovat v pokutových blocích i stručné a zkratkovité formulace. Tento názor přitom N. s. s. vyslovil již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, a obdobně v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39. S žalobcem lze souhlasit potud, že správní orgány napříč Č. r. by měly rozhodovat v obdobných případech obdobně, aby byla zaručena rovnost všech lidí před zákonem. Ke sjednocování správní praxe však slouží právě judikatura správních soudů, k níž by měly správní orgány přihlížet a respektovat závěry v ní vyslovené i v případě, kdy nejsou ze zákona vázány názorem uvedeným ve zrušujícím rozsudku ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. Chybný postup jiného správního orgánu nemůže vyústit v požadavek žalobce, aby i žalovaný – postupující v souladu se zákonem a judikatorní praxí – postupoval chybně. Takový postup by byl zcela kontraproduktivní. Naopak je namístě, aby se kultivovala správní praxe těch správních orgánů, které dosud závěry vyplývající z judikatury nerespektují.
35. Dále žalobce nesouhlasí se závěrem žalovaného, že podpisem pokutových bloků aproboval jejich správnost a dal souhlas s projednáním v blokovém řízení. Spatřuje v tom snahu přenést odpovědnost za zákonnost a správnost pokutového bloku na žalobce, který je na rozdíl od správního orgánu právním laikem neschopným rozeznat případné nesprávnosti. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť vydání rozhodnutí v blokovém řízení je podmíněno právě souhlasem žalobce s právní kvalifikací přestupku a jeho ochotou zaplatit pokutu. Podpisem pokutového bloku tak vlastně žalobce správnost pokutového bloku schvaluje (srovnej rozsudek N. s. s. ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16). Vzhledem k tomu, že souhlas žalobce vyjádřený podpisem pokutového bloku je podmínkou *sine qua non* a teprve okamžikem podpisu pokutového bloku účastníkem je vydáno rozhodnutí (srov. rozsudek N. s. s. ze dne 29. 12. 2010, č. j. 8 As 68/2010-81), nelze tvrdit, že by podpis účastníka měl být jen bezvýznamnou formalitou. Naopak účastník blokového řízení svým podpisem vyjadřuje souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. Pokud má účastník řízení za to, že údaje uvedené v pokutovém bloku nejsou správné (např. se přestupek vůbec nestal nebo se odehrál jinak, je nesprávně právně kvalifikován atd.), není jeho povinností pokutový blok podepsat. Jakkoli v praxi bude docházet spíše k tomu, že pokud oprávněná osoba zjistí, že účastník není ochoten věc řešit v blokovém řízení, vůbec pokutový blok nebude vyplňovat, není vyloučeno, že přestupce odmítne podpis pokutového bloku až po jeho vypsání oprávněnou osobou, tedy odmítne poskytnout souhlas s tím, že se přestupek stal tak, jak je popsán, a že je správně kvalifikován. V takové situaci nebude vydáno rozhodnutí v blokovém řízení (neboť to je vydáno až podpisem účastníka) a přestupek bude třeba řešit ve správním řízení. V souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*, tedy že práva svědčí bdělým, si lze jen obtížně představit účastníka řízení alespoň průměrným způsobem

chránícího svá práva, který by dobrovolně podepsal pokutový blok, přestože by s tím, co je v něm uvedeno, nesouhlasil, vůbec mu neporozuměl, anebo měl pochybnosti o správnosti údajů v něm uvedených. Podepsal-li žalobce pokutový blok, přestože měl údajně za to, že údaje v něm nejsou správné, nemůže jeho později komunikovaná výhrada zapříčinit nezpůsobilost tohoto bloku.

36. Žalobce dále namítá, že žalovaný postupoval v rozporu se zásadou dobré správy, jestliže nedodržel lhůty pro vydání rozhodnutí, přičemž poukazuje na skutečnost, že mezi dosažením 12 bodů a vydáním napadeného rozhodnutí uplynulo pět let. Ze správního spisu však soud zjistil, že řízení probíhalo od 25. 4. 2013 (doručení oznámení o zahájení řízení žalobci) do 2. 5. 2017 (vypravení napadeného rozhodnutí), tedy čtyři roky. Žalobci lze dát za pravdu potud, že lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 71 odst. 3 správního řádu byly podstatně překročeny, neboť rozhodnutí nebylo vydáno ve 30 dnech, resp. ve složitějších věcech v 60 dnech od zahájení řízení. Překročení lhůt pro vydání správního rozhodnutí je jistě vadou řízení, nikoli však takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí a v důsledku které by bylo třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť nedodržení lhůty stanovené správním řádem pro vydání rozhodnutí nemůže samo o sobě nikterak ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé, tj. zákonnost závěrů, k nimž správní orgán dospěl při posouzení skutkových zjištění po právní stránce (viz rozsudek N. s. s. ze dne 3. 4. 2014, č. j. 9 As 138/2013-84). Soud podotýká, že nebyl-li žalobce v průběhu řízení spokojen s jeho délkou, mohl požádat nadřízený správní orgán, aby učinil opatření na ochranu proti nečinnosti ve smyslu § 80 správního řádu, a v případě, že by i nadřízený správní orgán byl pasivní, mohl podat žalobu na ochranu proti nečinnosti.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši. Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu N. s. s. ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47). V daném případě však žalovaný netvrdil, že mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 15. ledna 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu